

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Torben Lund):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 87:

Forslag til folketingsbeslutning om revision af myndighedsloven.

Af Frank Jensen (S) m.fl.
(Fremsat 22/4 92).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Engell):

Som det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, bygger de nuværende regler om forældremyndighed og samværsret i udstrakt grad på betænkning nr. 985 fra 1983. Ændringerne i myndighedsloven, herunder reglerne om fælles forældremyndighed, blev gennemført med virkning fra 1. januar 1986. Det er altså ikke så mange år siden, vi har haft en arbejdsgruppe under Justitsministeriet til at arbejde meget grundigt og meget seriøst med disse spørgsmål, og vi har også her i Folketinget haft lejlighed til at drøfte mange af de problemstillinger, som Socialdemokratiet nu ønsker at vi igen skal se på.

Jeg vil gerne fra starten sige, at jeg er meget opmærksom på, at det i 1983, da betænkningen blev afgivet, kun var ca. 30 pct. af fødslerne her i landet, der fandt sted uden for ægteskab, mens det er steget til 45 pct. i 1989. Jeg medgiver, at den stigning er markant, men jeg er ikke enig med forslagsstillerne i, at det i sig selv bør give anledning til alle de ændringer, der fremgår af forslaget. Jeg mener, vi på dette som på andre områder skal være varsomme med for hurtigt på et impulspræget, stemningspræget, grundlag at lægge op til meget omfattende ændringer. Det tror jeg kan føre til bu-

reaukrati og besværliggørelse på mange punkter.

Faktisk har praksis ændret sig, og jeg må derfor erklære mig uenig med forslagsstillerne i, at reglerne fra 1986 ikke har haft nogen effekt.

Ifølge bemærkningerne til forslaget synes det ikke at være Socialdemokratiet bekendt, at jeg den 27. marts i år gav Retsudvalget en fyl-dig redegørelse for, hvilke erfaringer der er gjort med praksis i samværsager efter den 1. juni 1987. Af redegørelsen fremgår det, at udviklingen fortsat går i retning af en styrkelse af samværsretten, og undersøgelsen viser, at i de sager, hvor forældrene ikke kan blive enige om weekendsamvær, fastsættes samværet i tre fjerdedele af sagerne til hver anden weekend. Det er en markant stigning i forhold til 1987, hvor der alene i cirka halvdelen af tilfældene blev fastsat samvær hver anden weekend. I samme positive retning taler, at kun i 8½ pct. af de sager, undersøgelsen omfatter, hvor forældrene ikke var enige, fastsatte statsamterne ikke samvær eller ophævede et tidligere fastsat samvær. I 1987 var det oppe på 12 pct.

Der er således en positiv tendens, og jeg er derfor af den opfattelse, at der ikke i dag er noget behov for allerede nu igen at revidere myndighedsloven på dette område, når man tager den beskrevne udvikling i betragtning, der efter lovgivers opfattelse viser, at loven i det store og hele har fungeret tilfredsstillende.

Der er forskellige unøjagtigheder og misforståelser i bemærkningerne til beslutningsfor-slaget, jeg godt vil gøre opmærksom på:

I de almindelige bemærkninger er det an-ført, at det af Socialforskningsinstituttets un-dersøgelse offentliggjort i publikation 155 fra 1987 fremgår, at kun i ca. 20 pct. af tilfældene finder der hyppig kontakt sted mellem barn og den ikkesamlevende forælder 4 år efter brud-det. Jeg går ud fra, at det er den samme un-dersøgelse, forslagsstillerne henviser til, når der i bemærkningerne til punkt 1 står anført: »Hvil-ke forhindringer er det, som ikke bliver over-vundet i 80 pct. af samværsagerne?«

Det står mig ikke ganske klart, hvordan for-slagsstillerne mener at kunne læse disse tal på 20 pct. og 80 pct. ud af undersøgelsen. Hvis vi med tæt og hyppig kontakt forstår samvær fle-re gange om ugen, én gang om ugen eller hver anden weekend, læser jeg tallene i undersøgel-